DEVRİMCİ İŞÇİ

ÖZEL SAYI 3 11.03.1987

Kerkük'ün yolları barikatlarla dolu

T.C.Ordusu'nun Mart başında Irak'taki Kürt yerleşim bölgelerine yaptığı operasyonun yankıları devam ediyor. Gelişmeler, son askeri harekâtın Türkiye'nin Ortadoğu'ya yönelik uzun vadeli planlarının bir parçası olduğunu gösteriyor.

Gazeteler, radyo ve televizyon aracılığıyla günlerce süren propagandalardan ve toplumun geleneksel milliyetçi duyguları alabildiğine körüklenip intikam duyguları kamçılandıktan sonra başlatılan askeri harekât sonucunda yüzlerce Kürt katledildi, çok sayıda yerleşim bölgesi tahrip edildi. Ölenler arasında çok sayıda kadın ve çocuk olduğu bildiriliyor. Irak'ın 20 kilometre içerisine kadar giren savaş uçaklarının bombaladığı yerler arasında Barzani (KDP)'ye ait askeri mevzilerin de bulunduğu öğrenildi. Operasyona tanklar ve komando birlikleri de katıldı. Türk Silahlı Kuvvetleri, Irak içlerinde 10 kilometrelik bir alanı.denetim altına aldı.

Son alınan bilgilere göre T.C. Ordusu Suriye ve Irak sınırında muazzam bir yığınak yapmış durumda. Aralarında tank ve komando birlikleriyle Özel Harekât Timleri'nin de yer aldığı 150 bin kişilik bir askeri güç tam bir savaş hazırlığı içinde sınır boylarında bekletiliyor. Sivil taşımacılıkta kullanılan çok sayıda otobüse Ordu tarafından el konulmuş vaziyette. Bu otobüsler sefere hazır halde bekletiliyor. Hakkâri , Siirt ve Mardin'e bağlı köylerin sınıra yakın olanları boşaltılıyor. Sınıra yakın bölgede operasyonları yönetecek karargâhın yanısıra askeri hastahane ve diğer savaş ihtiyaçlarını karşılayacak kurumlar oluşturulmuş durumda.

Bütün bunlar, Evren-Özal iktidarının Ortadoğu'ya yönelik sınırlı askeri operasyonlarla artık yetinmeyeceklerini, daha geniş hedeflere yönelmek istediklerini gösteriyor. Emperyalist devletlerin T.C. aracılığıyla Ortadoğu'ya müdahale planları adım adım uygulama sürecine sokulmuş bulunuyor.

Son operasyonla bu operasyondan bir önceki gelişmeler birlikte ele alındığı zaman olayların belli bir plan çerçevesinde geliştiği rahatlıkla görülebilecektir. Operasyon öncesi olup bitenleri şöyle özetlemek mümkün:

***Lübnan daki rehineler sorununu bahane eden ABD, İncirlik üssünü daha aktif hale getirirken, Akdeniz'deki donanmasını da güçlendirdi.**

***Siyasi iktidar ve büyük tekelci güçler 86 sonbaharından bu yana Humeyni'ye ve İran'a karşı ideolojik bir kampanya başlattılar. 87'nin ilk aylarında irtica tartışması eşliğinde yoğunlaştırılan bu kampanya, Ortadoğu'ya yönelik harekâtlara toplumu hazırlama amacı taşıyordu. Evren'in ve büyük basının özel gayretleriyle İran-Türkiye ilişkileri bilinçli olarak gerginleştirilmeye, heryerde Humeyni tehlikesinden sözedilmeye başlandı.**

***Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Necip Toruntay. Şubat ayında ABD'ye yaptığı bir ziyaret sırasında Ortadoğu'daki sorunlara değinen bir konuşma yaptı ve İran'ın bölgedeki dengeleri değiştirmeye ve İslam Devrimi'ni yaymaya çalışmakla suçladı.**

***Geçtiğimiz aylarda Genelkurmay Başkanı Suudi Arabistan'ı ziyaret etti. Ziyaretin sebebi ve Suudi Arabistan yetkilileriyle yapılan görüşmenin mahiyeti açıklanmadı. Bilindiği gibi Suudi Arabistan ABD'nin bölgedeki en yakın muttefiki.**

***Ocak ve Şubat aylarında, başta ABD olmak üzere Batılı devletler Körfez Savaşı'nda ıran'ın giderek güçlenmesi karşısında kaygılarını belirttiler ve Türkiye'nin bölgede daha etken bir rol oynamasını sağlamak yönündeki girişimlerini arttırdılar.**

***Barzani, Talabani ve diğer Kürt örgütlerinin Irak'a karşı ortak mücadele kararı almaları Türkiye'de tedirginlik yarattı.**

***ABD bir yandan İran'a gizli silah satarken, bir yandan da İran'da Humeyni'ye karşı daha ılımlı bir yöneti-**

min işbaşına gelmesi için çeşitli girişimlere başladı. Bu girişimlerde Türkiye'nin önemli bir rol oynadığı ve binlerce Humeyni karşıtı (Batı yanlısı) kişinin İran'a karşı daha rahat hareket etmesi için her türlü imkânı sağladığı açığa çıktı.

***Şimdiye kadar Erzurum'da yapılan Ordu'nun geleneksel Kış Tatbikatları bu kez Ağrı'da yapıldı. 19 Şubat'ta başlayan "Kış 87" askeri tatbikâtı bir savaş provası halinde gelişti. Bu tatbikât gerekçe gösterilerek sınıra askeri yığınak yapılmaya başlandı.**

***Sağcı, gerici ve faşist güçlerin Kerkük ve Musul'a yönelik kampanyaları 87 başından itibaren yoğunlaştı. Halen devam eden bu kampanya sırasında, Kerkük ve Musul'un Türklere ait olduğu, Türkiye'nin bu yerlere sahip çıkması gerektiği benimsetilmeye çalışıldı. Irak'ın devlet bütünlüğünün ortadan kalkması halinde Türkiye'nin Kerkük ve Musul'u ele geçirmesinin ve İpek Yolu'nun denetim altına almasının hakkı olacağı fikri, hem ülke içinde hem de uluslararası forumlarda açık açık vurgulanmaya başlandı.**

***Türkiye'nin büyük tekellerinden ENKA Holding'in Irak'taki bir şantiyesinden bir Türk mühendis kaçırıldı. Bu arada başta ENKA olmak üzere bazı büyük firmaların Irak'ta önemli yatırımlarının bulunduğu açığa çıktı.**

***Türkiye'deki siyasi iktidarın Kürtleri batı bölgelerine topluca sürgün etmeyi planladığı ve bunun hazırlıklarına başlanıldığı ortaya çıktı.**

***Ve nihayet, Şubat sonuna doğru Uludere'ye bağlı Taşdelen köyüne baskın yapıldı. Baskın sırasında çoğu kadın ve çocuk olan 14 kişi öldürüldü. Bu olay üzerine, devlet ve tekelci güçler eylemi düzenlediği iddia edilen PKK'ye karşı tüm toplumun intikam hislerini kamçılayan bir kampanya başlattı.**

* * *

Taşdelen köyü eylemi bahane edilerek Irak'a yapılan son operasyon, yukarıda vurguladığımız gelişmelerle birlikte ele alındığı zaman basit bir intikam eylemi ve misilleme hareketi olmaktan çıkmaktadır. Körfez Savaşı'yla ilgisi bağlamında son operasyonun önceki harekâtlara göre Ortadoğu'ya yönelik yanlarının daha fazla olduğu görülmektedir. Sanki Türkiye, tüm hazırlıklarını tamamlamış Körfez Şavaşı'na müdahaleyi ve Kerkük-Musul'a girmeyi haklı gösterecek şartların tam olarak oluşmasını beklemekte; bu yoldaki fırsatları kollamakta gibidir.Irak'taki bazı kampları bombalamak için bu denli büyük hazırlığa gerek olmadığı düşünülürse, sınıra yapılan yığınağın bir nedeni olmalıdır. Son eylemler, Ortadoğu'ya ve Kuzey Kürdistan'a müdahale için uygun fırsat kollayan güçleri erken hareket etmeye veya hazırlıklarını bir an önce tamamlamaya zorlamış olabilir. (Taşdelen köyü baskını gibi eylemlerin Ordu'nun Kürt yerleşim bölgelerine saldırısını meşrulaştıran özellikler taşıdığını geçerken vurgulamak gerekmektedir.)

Ordu yaptığı son hazırlıklarla, bölgedeki gelişmeler karşısında eskisine göre daha güçlü konumlar elde etmiştir. Türkiye, sınıra yığdığı güçle ve son operasyonuyla Körfez Savaşı'na her an müdahale edebilir bir ülke olduğunu göstermiştir. Bu konumu, Türkiye'yi, bölgeye ilişkin pazarlık ve girişimlerde daha fazla dikkate alınması gereken bir ülke düzeyine yükseltmiştir. Türkiye, bu konumundan yararlanarak pazarlık şansını ve bölgeye yönelik yaptırım gücünü arttırmıştır. Türkiye, belki de, askeri gücünü ve her an operasyona girişebileceği görüntüsünü bir tehdit unsuru olarak kullanarak bölgedeki denge değişikliğinin kendi lehine de olacak şekilde sonuçlanmasına çalışmaktadır.

Diğer yandan Türkiye son operasyon ve hazırlıklar sayesinde Kuzey Kürdistan'daki Kürt hareketlerinin hareket kabiliyetlerini önemli ölçüde sınırlama imkanlarını elde etmiştir. Böylece, Saddam iktidarına karşı mücadele eden bu hareketlerin bütün güçlerini Irak kuvvetlerine seferber etmesi engellenmeye çalışılmaktadır.

Ordu'nun son operasyonu ve askeri hazırlıkları, İran'a gözdağı vermeyi hedeflerken, bir yandan da Türkiye'nin büyük devletlerin tutumunu ölçmeye ve anlamaya çalıştığı gözlenmektedir. Özellikle Avrupa'nın ve SSCB'nin Türkiye'nin körfeze müdahalesine ne diyecekleri anşılmaya çalışılmaktadır. Avrupa devletleri, Türkiye'yi anlayışla karşılarken SSCB'nin henüz bir görüş ve tutum açıklamaması Evren-Özal iktidarının Körfez Savaşı'yla ilgili tasarılarında bir tereddüt unsuru yaratmaktadır. Her ne kadar ABD politikaları, SSCB politikalarına göre, bölgede hissedilir bir üstünlük kazanmış olsa da, SSCB'nin tavrının Türkiye için öneme alınacağı bilinmektedir. Bütün bunlara, Türkiye'nin İran'la olan ticari ilişkilerinin önemi ve ANAP Hükümeti'nin bu konudaki hassasiyeti ve ayrıca İran'ın müslüman bir ülke oluşu gibi faktörler eklenince oldukça karmaşık bir tablo ortaya çıkmaktadır. Ortadoğu gibi, her an değişen dengelere sahip, büyük devletlerin açık etki alanı içinde olan ve kimin elinin kimin cebinde olduğunun zaman zaman belirsizleştiği bir bölgeye yönelik politikaların önceden kolayca kestirilemeyeceği gözönünde tutulursa, Türkiye'nin son operasyonun çok yönlü amaçlara sahip olması kolayca anlaşılır.

Türkiye'nin Körfez Savaşı çerçevesinde izleyeceği politikaların ABD çıkarlarına göre şekilleneceği bilinmektedir. Ancak bu politikalarda ülke içi durumun yanısıra tekelci güçlerin istemlerinin de rol oynıyacağı açıktır. Bütün bunlar nedeniyle iktidar en uygun çözümü bulmaya çalışmaktadır.

ABD ve diğer bazı emperyalist devletler, bir yandan Körfez Savaşı'nın uzayıp gitmesini istemekte, (böylece önemli bir silah pazarını kaybetmemiş olacaklar.) bir yandan ise, savaşın galibi olmadan bitmesi için çalışmaktadırlar.Savaşın hiç bir tarafın kazanmadığı bir şekilde sonuçlanması, hem Batı, hem de T.C. için yararlıdır. İran ve Irak'ın yeniden onarımı Batı'ya ve Türkiye'ye önemli bir yatırım ve kazanç yolu açacaktır. Mevcut durumda savaşın galibi İran olacağa benzemektedir. ABD'nin bunu önlemek için kapsamlı bir politika izlediği bilinmektedir. İran'ın galip gelmesi önlenmeye çalışılırken, bu amaçla Türkiye bir güvence ve tehdit unsuru olarak devreye sokulur, Humeyni'ye karşı İran içindeki ve dışındaki Batı yanlısı muhalefet desteklenirken, öte yandan muhtemel bir İran zaferi sonucunda parçalanacağına kesin gözüyle bakılan Irak'ın yerine yeni devlet veya devletciklerin kurulması planlanmaktadır. Tabi ki bu devletin ve devletciklerin güdümlü olacakları açıktır. Türkiye'nin de bu sırada Kerkük ve Musul'da kendisine bağlı "özerk" bir devletçiğe razı olacağı; yine bölgede Batı'yla iyi ilişkiler kuracak özerk ve ılımlı bir Kürt devletinin oluşumuna ses çıkarılmayacağı, vb. ihtimallerin gerçekleşebileceği söylenebilir.

Tabi bütün bu planların ne derece başarılı olacağı şimdiden söylenemez. Çok sayıda değişken unsurun varlığı şartlarında ve gizli diplomasinin yoğun bir şekilde uygulandığı, ittifakların sürekli parçalandığı Ortadoğu gibi bir bölgede önceden yapılan planların tam anlamıyla

uygulanması mümkün değildir. Yine önceden yapılan tahminlerin de gerçekleşme derecesi tartışmalıdır.

Körfez Savaşı ekseninde Ortadoğu'da meydana gelen gelişmeler, bölgenin kilit öneme sahip bir unsurunu da yeniden gündeme sokmaktadır. Bu Kürt sorunudur. Kürt Sorunu, çözülmesi gereken bir sorun olarak, hem bölge ülkelerinin, hem de Batı'nın gündemine tekrar çıkmıştır. Körfez Savaşı'nın ve Türkiye'nin Ortadoğu ile ilişkilerinin kaderini tayin edecek faktörlerden birisi de bu sorundur. Batı ve Türkiye, bu sorunun radikal biçimlere ulaşmayan çözüm şekilleri üzerinde durmaktadırlar. Batı Avrupa siyasi çevreleri son günlerde Türkiye'ye,Kürt Sorunu'nu askeri olmayan yollarla çözmesini tavsiye etmektedirler. Bu tavsiyelerin hemen yerine getirileceği söylenemez. Türkiye'nin Kürtler'e karşı izlediği geleneksel siyasetin değişme ihtimali yok gibidir. Türk egemen güçleri, sorunu önce askeri olarak çözüp, Kürtleri ezip dağıtarak, onları Kürtlük'ten çıkararak sonra ise, ekonomik, toplumsal bazı önlemlerle bu "baş belâsı"ndan kurtulmayı hesap etmektedirler.

Bölgedeki Kürt Sorunu'nun nasıl çözüleceği, şüphesiz biraz da Kürt yurtsever güçlerinin tutumuna bağlıdır. Bu güçlerde, Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluşunu bağımsız bir çizgide, Kürt halkının özgürlük ve kendi kaderini tayin talebini devrimci çözümler temelinde geliştirme düşüncesine rastlanmamaktadır. Bölge devletlerinin, ya da büyük devletlerin gölgesi altında bulunacak yeni çözümlerin Kürt Ulusu'nun geleceği açısından ne vaadettiği ise açıktır. Kürt Sorunu'nun olumlu bir şekilde çözümünün en temel handikapı budur.

Görüldüğü gibi, Türkiye'nin Ortadoğu'ya yönelik planlarının önünde önemli engeller bulunmaktadır. Bir bakıma, Kerkük'e giden yollar barikatlarla doludur. Bu barikatların en aşılmaz olanı da, yıllardır elde silah kendini koruma mücadelesi veren, yurdunu savunma mücadelesi veren, Kürt halkıdır, Kürt yurtsever güçleridir. Eğer büyük oyunlar dönmez, büyük ihanetler sözkonusu olmazsa, Türkiye'nin Kürt halkının oluşturduğu barikatları aşıp Körfez'e müdahalesi zordur. Müslüman bir ülke olan İran'ın Türkiye'ye karşı fiili tavır alması bir başka engel olacaktır.

* * *

Her ne kadar, başta ABD olmak üzere diğer bazı Batılı devletler açısından Türkiye'nin Ortadoğu'ya müdahalesi için gerekli şartlar olgunlaştırılmış olsa da, Kerkük ve Musul'a kadar uzanacak bir müdahalenin ülke içinde tam olarak meşrulaştırılamadığı gözlenmektedir. Faşist ve gerici güçlerin ısrarlı çabalarına ve bazı provokatif eylemlerine rağmen, henüz bazı siyasi odakların bu kapsamdaki bir müdahale için ikna edilemedikleri anlaşılmaktadır.

Ecevit'in *"son çare olarak savaş düşünülebilir"* dediği dikkate alınırsa, aslında rejimin Ortadoğu'ya yönelik işgal girişimlerini geniş bir kesime kabul ettirme konusunda önemli mesafeler aldığı anlaşılmaktadır. (Son olayların bunda önemli katkısı olmuştur.) DYP ve SHP'nin ihtiyatlı tutumlarının zamanla değişebileceğini, ya da bunların tam desteğini almadan bile olsa müdahalenin gündeme gelebileceği ve bu güçlerin sıcak savaş gösterilerek, savaş sırasında *"milli birliği bozmamaları"* istenerek ikna edilebileceklerini söylemek mümkündür. Taşdelen köyü baskını gibi, herkesin rahatlıkla tavır alabileceği bazı olaylar sayesinde, Körfez Savaşı'na şimdilik bulaşmak istemeyen güçlerin ikna edilebileceği düşünülebilir.

Faşizmin baskılarının devam ettiği, şöven duyguların alabildiğine körüklenmiş bulunduğu bugünkü ortamda ordunun Körfez Savaşı'na emperyalizmin ve yerli büyük tekellerin çıkarına olacak şekilde müdahalesinin ülke içinde geniş bir tepkiye yolaçması zayıf bir ihtimal olarak görülmektedir. Tıpkı Kıbrıs'ın işgali sırasında olduğu gibi toplumun geniş bir kesimine Ortadoğu'ya yönelik saldırı ve işgallerin haklılığı benimsetilmiş görünmektedir. Hem de, ilerici ve demokrat geçinen güçlerin büyük yardımıyla...

Ordunun Kürtler'e yönelik son saldırısı, DYP, SHP ve DSP'ye kadar tüm partilerce desteklendi ve alkışlandı. Hükümet sözcülerinin yanısıra, diğer tüm parti sözcüleri, (şu "demokrasi" şampiyonları) Ordu'ya şükranlarını sunmak için neredeyse yarıştılar. Partiler ve burjuva basını, tam bir "milli birlik ve bütünlük" içinde, öldürülen Kürtler için tipik bir barbarlık tavrı sergilediler. Gazeteler, operasyon haberini verirken şöyle başlıklar attılar: *"İnlerini başlarını yıktık.", "Hain kamplar yerle bir edildi.", "Mekmetçik vurdu."* vb.

İktidarın yanısıra muhalefet partileriyle gazetelerin bu ilkel ve barbar toplumlara has sevinç çığlıkları, operasyona gerekçe olarak kullanılan "Taşdelen Köyü Baskı"nında öldürülen kadın ve çocuklar için köy halkının döktüğü gözyaşlarını bastırdı.

Böyle olmakla birlikte son Irak operasyonunun sebeplerini sadece Taşdelen köyü olaylarında aramak doğru olmaz. Mart başında girişilen Askeri Harekâtın daha derin ve genel nedenleri bulunmaktadır. Özetleyecek olursak:

Bu nedenlerin başında, İran-Irak Savaşı yüzünden Türkiye'nin güneyinde ortaya çıkan güç ve yönetim boşluğunun emperyalizmin çıkarları gereğince doldurulma ihtiyacı gelmektedir. Barzani ve Talabani kuvvetlerinin giderek genişleyen mücadelesi, Irak'ın savaş nedeniyle bu bölgeden güçlerini çekmesi ile birleşince Irak'ın Türkiye'ye komşu olan bölgeleri dahil bir çok bölgesinde yönetim ve güç boşluğu doğmuştur. Bu boşluğu Kürt hareketlerinin doldurması emperyalizm için istenmeyen bir durumdur. ABD ve Avrupa için bu boşluğu dolduracak tek güç Türkiye olarak görülmektedir.

İkincisi, ABD ve Avrupa, Körfez Savaşı'nın İran'ın lehine, Irak'ın aleyhine sonuçlanması halinde bölgede meydana gelecek denge değişikliklerinden büyük zarar görecektir. Bu nedenle savaşın İran'ın lehine sonuçlanmaması için tek yönlü bir politika izlemektedirler. Bu politikaların önemli bir dayanağını oluşturan Türkiye, muhtemel bir denge değişikliğine karşı adım adım Körfez Savaşı'na sokulmaya çalışılmaktadır.

Üçüncü olarak, Türk burjuvazisi ve tekelci güçler,bölgedeki durumun Kerkük ve Musul'un işgali için giderek daha elverişli hale geldiğini görmekte ve bu yerlerin işgaliyle enerji (petrol) sorununun büyük ölçüde çözülebileceğini hesaplamaktadır. Türk ve Dünya kamuoyu bu konuya yavaş yavaş alıştırılmaktadır.

Dördüncü olarak, Türkiye'nin geleneksel siyasetinden birisi olan Kürt Ulusu'nu eritme, yoketme politikası, 12

Eylül'den sonra azgın bir faşist saldırı ve terörün eşliğinde uygulanmış olmasına rağmen başarıya ulaşamamıştır. İktidar, bir yandan toplu göç, bir yandan da fizik yoketme savaşıyla Kürt halkının taşıdığı potansiyeli etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Kürt Sorunu, eskiden T.C. sınırları içerisinde bir sorun olarak belirirken şimdi, yukarda saydığımız nedenlerle Türkiye'deki siyasi iktidarların karşısına bölgesel bir sorun olarak çıkmaktadır.

* * *

Ordunun son Irak seferi bu genel çerçeve içerisinde ele alındığı zaman, operasyonun basit bir misilleme eylemi olmadığı, daha genel ve derin sebeplere dayandığı ve uzun vadeli bir proğramın parçası olduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır. Batı Avrupa'nın demokratik ülkelerinin Türkiye'nin yeni işgal ve saldırı siyasetine seyirci kalmaları yukardaki sebepler yüzündendir. Hazırlıkları günlerce süren ve yapılacağı herkes tarafından bilinen operasyona karşı etkili bir karşı koymanın gündeme gelmemiş olmasının sebebi de buralarda aranmalıdır. Batı kamuoyuna özellikle Ortadoğu'daki gelişmelerde ve olaylarda, kendi devletinin emperyalist amaçları ile sınırlı bir düşünüş tarzı benimsettirilmiştir. Filistin, Kürt, Arap Sorunları'na ve Türkiye'deki haksızlıklara Batı'nın ilerici ve demokrat çevrelerinin demokrat bir tavır alamaması, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist uygulamaları kolaylaştırmaktadır.

Türkiye'deki ve yurtdışındaki ilerici ve demokrat güçlerin bir bölümünün, şövenizm şartlanmışlığı ile olaylara yaklaşması T.C.'yi Kürtlere yönelik saldırılarında rahatlatmaktadır. Demokrat ve ilerici geçinen güçlerin Türkiye'de sergiledikleri iğrenç tutum, (bunların Kürtlere yönelik katliamları alkışlayıp Ordu'nun etrafında sağcı, gerici ve faşistlerle birlikte kenetlenmiş olmaları) emekçi halklarımızın asla affetmeyeceği bir ihanet olmuştur.

Bütün bunlar, şövenizm ve milliyetçiliğin ilerici saflarda ve emekçiler arasında yaygın bir etkiye sahip bulunduğunu göstermektedir. Bu etkiyi kırmak devrimci güçlere ait bir görev olmalıdır.

Türkiye'nin Ortadoğu bölgesine yavaş yavaş yerleşmesine karşı ve Kürtlere yönelik katliam ve milli zulüm uygulamasına karşı yurtdışındaki sol saflarda görülen bir hatalı tutuma da değinmek zorunlu hale gelmiştir.

Bir çok grup ve çevre, Türkiye Kürdistanı'nda ve Irak'ta meydana gelen olayların devresinde PKK'nın yeralmış olmasına bakarak Kürtler üzerindeki baskı ve katliamlara seyirci kalmaktadır. Bazı gruplar, PKK'nın bilinen olumsuzluklarından ve yanlış eylem çizgisinden hareketle Kürt halkının meşru ve haklı kavgasına karşı kayıtsızlık içindedirler. PKK'ya karşı olmak, PKK'nın sebep olduğu veya olmadığı olayları bahane olarak kullanıp Kürt halkına karşı kuralsız bir yoketme siyaseti sürdüren faşist rejimin bu yöndeki uygulamalarına karşı seyirci kalmayı hiç bir zaman haklı gösteremez. Sol, bu olumsuz ruh halinden kendisini mutlaka kurtarmalıdır. Bazı grup ve kişiler, PKK'lıların Ordu güçleri tarafından beşer-onar öldürülmesinden neredeyse haz duyacak bir noktaya gelmişlerdir. Bu tutuma karşı çıkılmalıdır.

Her ne kadar solun bu şekilde yanlış tutumlar almasında PKK'nın bizzat kendisinin temel bir rolü olmuş olsa da, sol, Kürt halkına karşı sürdürülen yoketme savaşına seyirci kalınmasına PKK'yı sebep olarak gösteremez. Böyle savunmalar inandırıcı olamaz.

PKK'nın ya da başka bir grubun Kürt halkının temsilcisi olmaması başka bir şeydir; Kürt Ulusu'na karşı sürdürülen imha harekâtına karşı tavır almak başka bir şeydir. Benimsenmesi mümkün olmayan bir ideolojik-siyasi proğramla desteklenmesi mümkün olmayan mücadele çizgisine ve metoduna sahip herhangi bir grubun Kürdistan'da verdiği kayıplar Kürt ulusal potansiyelinin kaybı değil midir? Bu kayıpları "düşman"ın kaybı olarak gören mantık mutlaka değiştirilmelidir. Devrimciler bu tür mantıklara sahip olamazlar.

Yurtdışındaki Türkiye Solu, Türkiye Kürdistanı'ndaki ve Ortadoğu'daki gelişmelere daha geniş bir perspektiften bakmayı ve bazı yanlış saplantılardan kurtulmayı başarabilmelidir. Kürt Sorunu karşısında kendisi doğru bir tutum alamayan Türkiye Solu, emekçileri şöven duyguların etkisinden kurtaramayacağı gibi, Avrupa'nın ilerici-demokrat güçlerini de duyarlı hale getiremez.

Anlaşılan odur ki, Ortadoğu'daki gelişmeler Kürt Sorunu'nu Avrupa siyasi platformlarına da çıkaracaktır. Sorunun bu siyasi platformlara ve Avrupa demokratik kamuoyuna maledilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Devrimci ve sol güçler, bir yandan emekçiler arasındaki şöven duyguları kırmaya çalışırken, bir yandan da Kürt Ulusal Mücadelesini bastırıp ezmeyi amaçlayan uygulamalara karşı geniş bir kamuoyu ve aktif bir propaganda çizgisi oluşturmalıdırlar. Götürülebilecek her platforma Kürt Sorunu götürülmeli, Kürt ulusal varlığının her yerde ve alanda tanınması için mücadele edilmelidir.

Bu görevler, kendilerini Kürt Ulusu'nun yegane temsilcisi olarak sunan bir takım gruplara bırakılmayacak kadar ciddi görevlerdir. ■

V.i.S.d.P.:
S. Soylu
c/o. Kulturzentrum
Karolinen Str. 12
200 Hamburg 6